

«ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ !...»

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΚΑΜΟΛΕΤΤΙ

(ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ)

Υπάρχει ἡ ἰδέα ὅτι οἱ θεατρικοὶ κριτικοὶ εἶναι ἄνθρωποι στεγνοί, πού παρακολουθοῦν ἀγέλαστοι καὶ τὴν πῶ ἀπολαυστικὴν κωμῳδίαν γιὰ νὰ μὴ δείξουν ὅτι ἔχουν εὐκολο τὸ γέλιο ὅπως οἱ κοινοὶ θεαταί. Πλάνη. Γελοῦν καὶ οἱ κριτικοὶ ὅσο καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος κάπως ἀπαιτητικὸς θεατῆς. αὐτοὶ μάλιστα ἐγκαταλείπονται μὲ περισσότερην εὐχαρίστησιν στὸ γέλιο, γιὰ τὸ θέατρο τοὺς προσφέρει τόσο σπάνια! Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀοριστολογῶ καὶ μένω στὶς γενικότητες, θὰ πῶ ὅτι ἐγὼ προσωπικά, ἀκούοντας, προχτές τὸ βράδυ, στὸ «Κεντρικόν», τὴν κωμῳδίαν (δεύτερὴν τοῦ) τοῦ νέου Γάλλου συγγραφέως Μάρκ Καμολεττί, γελοῦσα σχεδὸν ἀκατάπαυστα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος. Τόσο ἀλλεπάλληλες καὶ ἀβίαστες εἶναι οἱ κωμικαὲς καταστάσεις, σὲ τοῦτο τὸ ἔργο, πού ἀπορῶ γιὰ τὴν μερικὴν Γάλλοι κριτικοὶ τὸ ὀνομάζουν «naudeville» (οὔτε φάρσα μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ), καὶ μὲ τόσο μπῆλο παίζουν καὶ οἱ ἔξῃ ἑρμηνευταί τοῦ.

Τὸ «Κορίτσια... στὸν Ἀέρα...» (ἀεροσυνοδοί), ὅπως ἐπιτυχημένα ἀποδόθηκε ὁ δυσνόητος γιὰ πολλοὺς θεαταί τίτλος «Boeing-Boeing» (ὀνομασία τύπου μεγάλων ἀεροπλάνων) εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς νέου Γάλλου Δὸν Ζουάν, πού, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημά του, ἔχει ἐρωτικὰς σχέσεις μὲ τὶς τρεῖς συγχρόνως κοπέλλες, «ἱπτάμενες», οἱ ὁποῖες τὸν ἐπισκέπτονται καὶ μένουσιν μαζί του διαδοχικὰ καὶ πού ὁ διάβολος τὸ φέρνει μιά μερὰ καὶ καταφθάνουσιν καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Καὶ σκέτο τὸ θέμα τῆς κωμῳδίας εἶναι ἐνδιαφέρον —μ' ὅλο πού καθ' ἑαυτὰ ἐνδιαφέροντα θέματα δὲν ὑπάρχουσιν— τὸ κάνει ὁμοῦς ἀκόμα πῶ ἐνδιαφέρον ὁ τεχνικώτατος πραγματικὰ χειρισμὸς τοῦ ἀπὸ τὸν Καμολεττί. Ὁ νέος συγγραφέας μελέτησε βαθειά τὴν ἐλαφρὴν γαλλικὴν κωμῳδίαν —τὸ θέατρο τοῦ βουλεβάρτου— καὶ ἔμαθε ὅλα τὰ μυστικά της, καὶ τοῦτο τὸ μυστικόν, τὸ ὅχι ἀσήμαντον: ὅτι μπορεῖ νὰ γραφῇ διασκεδαστικώτατη ἐλαφρὴν κωμῳδία, χωρὶς χυδαιότητες καὶ χωρὶς χοντρά τεχνάσματα σκηνικά. Μία τέτοια κωμῳδία εἶναι τὸ «Κορίτσια... στὸν Ἀέρα». Γι' αὐτὸ καὶ σημειῶναι τὴν ἐπιτυχίαν παντοῦ ὅπου παίζεται. (Στὸ Παρίσι παίζεται δύο συνεχῶς χρόνια).

Μίλησα γιὰ τὸ μπῆλο τῶν ἔξῃ ἑρμηνευτῶν, τεσσάρων γυναικῶν καὶ δύο ἀνδρῶν. Οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς γυναῖκες εἶναι «ἱπτάμενες», μιά Γαλλίδα, μιά Ἀμερικανίδα, μιά Γερμανίδα, πού τὶς ἐθνικὰς ψυχολογίας καὶ νοοτροπίας τοὺς τὶς σκιτσάρει, μ' ἐλαφρὰς χιουμοριστικὰς μολυβιὰς, ἐπιτυχημένα ὁ συγγραφέας. Ἡ Μάρω Κοντοῦ (ἡ Γαλλίδα), ἡ Νανά Σκιαδᾶ (ἡ Ἀμερικανίδα), ἡ Ἐφη Ροδίτη (ἡ Γερμανίδα) ἑρμηνεύουσιν μὲ κέφι καὶ χάρι τὸς ρόλους τοὺς καὶ ἡ Σμάρω Στεφανίδου, ὡς ὑπημέτρια (μολιερικώτατη) τοῦ... κυανοπώγωνος, εἶναι, ὅπως πάντα, ἐξαιρετική. (Σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ρόλους πού ἑρμηνεύει, δὲν ἔχει, νομίζω, ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ ἡθοποιὸς τὴν ὁμοίαν της στὸ ἑλληνικὸν θέατρο). Ὁ Σπύρος Μουσούρης ἀπέδωσε τὸν ρόλον τοῦ Ρομπέρ, (μαρσεγιέζου φίλου τοῦ Μπερνάρ τοῦ Δὸν Ζουάν) μὲ ἀληθινὴν μαεστρίαν ἦταν ἀπολαυστικὸς. Γιὰ τὸν Δημήτρη Χόρν, τί νὰ πῶ; Εἶναι ἐξοχος. Καὶ κάτι πού δὲ θάπρεπε νὰ παραλείψω: ἡ κωμῳδία τοῦ Καμολεττί εἶναι διδασκτική. Διδάσκει τοὺς πολὺ ζωνθοὺς ἀνδρες ὅτι δὲ μποροῦν ν' ἀκολουθοῦν, ἔστω καὶ ἐκτὸς γάμου, τὰ μουσουλμανικὰ ἥθη ἀκίνδυνα. Μία γυναῖκα —κάθε φορὰ— ἀναλογεῖ στὸν κάθε ἄνδρα, παντρεμένον ἢ ἀνύπαντρον.

ΚΛΕΩΝ. Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ